

KIS LAP

AZ ÉN BÁRÁNYKÁM. (lásd 43. l.)

PÉTER ÉS AZ Ő FÓKÁJA.

— Elbeszélés a tengerész-életből. —

(Folytatás.)

OKFÉLE viszontagságok közt, melyeket most el nem beszélhetek, én és szegény boldogult barátom, Pista, egy tengeri hajóra kerültünk hajós legényeknek, vagy is matrózoknak. Nekem nem volt senkim e földön, a ki visszatartott volna itt a szárazföldön s nem sokára csak akkor éreztem jól magamat, mikor messze a partoktól a beláthatlan tenger közepén uszott hajónk a magas ég és a feneketlen mélység között. Épen így volt Pista is, miért csakhamar jó barátokká, valóságos testvérekké lettünk.

A hajót, melyen szolgáltunk, „Incas“-nak keresztelték s egy izben borokkal megrakva, tengerre szálltunk Délamerika felé, honnan vissza bőröket akart hozni kapitányunk.

A kapitány nagyon kegyetlen, indulatos ember volt, igen rosszul bánt a legénységgel s így a hajón nem valami kellemes élet folyt. Az igaz, hogy a matrózok is többnyire rossz, kicsapongó emberek voltak; ha a kapitány visszavonult szobájába, megfúrták a hordókat és addig ittak az erős borokból, míg végre részegen heverték szerteszét. Gyakran

nagy verekedések is támadtak s egyszer késekkel rohantak egymásra és két ember halva maradt. Ezeket aztán tengerész módra temették el: bedobtuk a tengerbe és senki sem tudja, hol nyugszanak, ha ugyan a czápák meg nem ették.

Én meg Pista mindig távol maradtunk a garázda czimboráktól, ami sokszor nem könnyű dolog volt, mert erőszakkal vittek a tivornyához.

Volt a hajón még egy kis matrózfiú is, Ferkó, igen jó, szelid gyermek, de a kinek nagyon sokat kellett szenvedni a durva matrózoktól; mi ketten Pistával sokszor védelmeztük szegényt, de ha közel nem voltunk, gyakran véresre verték a vastag hajókötelekkel. Hajh! fiaim, ti nem tudjátok, mit szenved az ilyen szegény matrózgyerek!

De hogy visszatérjek utazásunkhoz, — tehát az „Incas“ a Cap Horn körül akart evezni, (nézzétek majd a térképen Amerika déli csücskét), de alig voltunk néhány napig a tengeren, roppant vihart ért utól. A szél rémitően üvöltött s oly óriási hullámok emelkedtek, hogy köztük a mi nagy hajónk csak piczike sajkának látszott; a hajó recsegett, ropogott minden ízében s vilámgyorsasággal röpült, magunk sem tudtuk, mely irányban. Ezzel nem is törődünk, csak attól féltünk, hogy sziklába ütődik hajónk, s akkor menthetlenül odaveszünk. Néhány óra múlva azonban csendesült a szél, a vihar elmúlt, az ég ismét kiderült,

de ekkor
vettük
elsodort
hajtott
Kegyeten
tünk mi
kinek m
hogy Pi

A
relni a
ez nagy
ellenkez
erősen,
előre ju

Egy
Ferkó v
ségen. A
gebb le
szerre f

„N
be! Mil

Oda
ijedtünk

„Az
jéghegy

„Igy
hajt eg
Pista. „

közünk.

mindnyá

Tor
hamar r

nek ser

ugy ug
hidegber

sel dol
irányba
mindink
rémülte

de ekkor nagy rémületünkre azt vettük észre, hogy a vihar egészen elsodort kitüzött irányunkból és lehajtott a déli jeges tenger felé. — Kegyetlen hideg uralkodott; dideregtünk mindnyájan, kivált szegény Ferkó, kinek nem volt meleg ruhája, úgy hogy Pista barátom adta neki takaróját.

A kapitány igyekezett visszaterelni a hajót a helyes irányba, de ez nagyon nehezen ment, mert a szél ellenkező irányból fútt és pedig igen erősen, úgy hogy csak lassan tudtunk előre jutni.

Egy éjjel én, Pista meg a kis Ferkó voltunk a hajó fedélzetén őréségen. A levegő hirtelen még hidegebb lett, mint eddig s Ferkó egyszerre felkiáltott:

„Nini! egy hajó jó velünk szembe! Milyen nagy vitorláit vannak!”

Odanéztünk s megdermedtünk ijedtünkben.

„Az nem vitorla, az egy uszó jéghegy“ kiáltottam én.

„Igen, és roppant gyorsasággal hajt egyenesen hajónknak,“ szolt Pista. „Néhány percz múlva beleütökünk. Hó! legények, talpra! Fel mindnyájan! Baj van!”

Torokszakadtig kiáltoztunk s csakhamar mindenki talpon volt; senki- nek sem volt ideje felöltözni, csak úgy ugrottak elő s a kegyetlen hidegben kezdtünk nagy erőfeszítés- sel dolgozni, hogy a hajót más irányba tereljük. A jéghegy azonban mindinkább közeledett s mindnyájan rémülten kiáltoztuk: „Elvesztünk!”

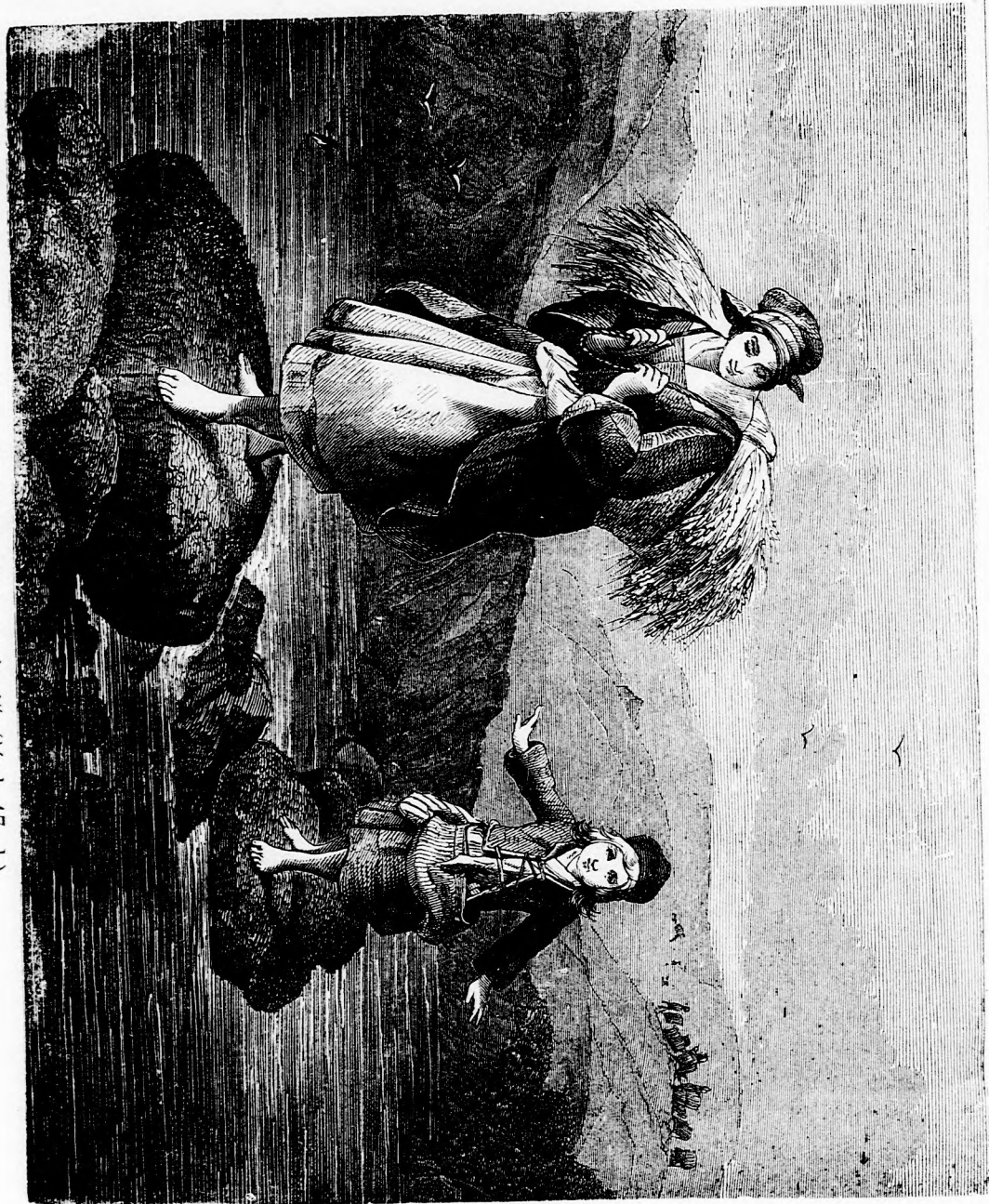
„Bátorság, fiuk!“ szolt a kapitány. „Hajónk erős, majd visszaütődik a jégről és más irányt kap.”

Csakugyan úgy történt. Hajónk, midőn a jéghegybe ütközött minden izében ropogott, orra majdnem egyenesen égnek állott, de aztán visszapattant s a hajó egyik, a jéghegy másik irányba uszott. Valóságos csoda volt, hogy megmenekedtünk. Nem is aludtunk azon éjjel; lestük, nem jön-e még egy másik jéghegy. Szerencsénkre nem találkoztunk több ily veszedelmes ellenséggel s baj nélkül kiveztünk a csendes-tengerre. A levegő mindinkább meleg, majd olyan forró lett, hogy csaknem megsültünk.

Végre ismét megpillantottuk a szárazföldet, magas hegylánczok tün- tek föl szemeink előtt: az Andes hegység, mely Dél-Amerika nyugati oldalán vonul végig. Csakhamar el- jutottunk Lima kikötőjébe s ott ki- raktuk borunkat.

Visszafele, mint említettem, ka- pitányunk bőröket akart szállítani s össze is vásárolt annyit, hogy el nem fért a hajón. De a kapitány mégis fölrakatta s a hajó annyira meg volt terhelve, hogy elsüllyedéstől lehetett félteni. A legénység vonakodott a tulterhelt hajóval tengerre szállni, de a kapitány addig kért és fenye- getett, míg végre beleegyeztünk s így az „Incas“ még egyszer utra kelt, hogy a Horn előfokot meg- kerülje.

(Folytatása következik.)

„Ósák Utánam, Pannikám i“ (lásd 47. l.)

J É G H E G Y E K . (lásd 45 l.)

A HÜ EB.

AZ EBK hűségéről és okosságáról sok történetet beszélnek; én is ismertem hajdan egy kutyát, melyet gazdája nagy becsben tartott, és méltán, mert a hű Peták bizony megérdemelte. Elmondom nektek a történetet.

Hajdanában mint afféle iskolás diák a nyári szünidők alatt abban telt legnagyobb gyönyörűségem, ha künn járhattam az erdőben. Növényeket, rovarokat gyűjtögettem, néha egy-egy fát lerajzoltam s gyakran csak késő este jutottam haza.

Egy ilyen kirándulásom alkalmával találkoztam az erdőben egy szomszéd uraság erdészével, kit szép nagy kutya kísért. Beszédbbe ereszkedtünk, a vén erdész sok kalandot beszélt nekem s végre rá került a sor kutyájára is. Kérdeztem, vajjon jól tudja-e a kutya felkutatni a vadat?

„Oh! az én öreg Petákom nem arra való már. Öreg legény már ő, csak sétálni hordom magammal,“ szolt az erdész.

„De hát akkor minek tartja?“

„Minek? Mert nem akarok háladatlan lenni, mikor oly nagy szolgálatot tett nekem.“

„Mit?“

„Az hosszú história, nem igen volna türelme végig hallgatni.“

„Dehogyan nem! Kérem mondja el.“

Leültünk a puha fübe, Peták gazdája vállára hajtotta le okos,

nagy fejét s az erdész a következőket mondta el nekem:

„Néhány év előtt, bizony lehet már tiz esztendeje, a tisztartó nagy összeg pénzt akart küldeni a városba. Nem merte rábizni a kocsisra s felkért engem, hogy üljek kocsira s vigyem be én a városba egy ottani kereskedőhöz. Tizezer forint volt, szép új bankjegyekben s én a pénzt pontosan megolvastva tárczámba tettem és kocsira ültem. Megvallom, kissé féltem. Szegény ember vagyok, ily nagy pénzösszeg még soha sem volt kezemben s az első órában mindig zsebemben tartottam kezemet, nehogy a tárcza valamikép kiessék; mindig az forgott eszemben, hogy ha elveszteném, senki sem hinné el, hanem azt gondolnák, hogy eldugtam s börtönbe kerülnék. Lassanként azonban megszoktam s később csak néhanéha nyultam a zsebembe, hogy meggyőződjem, vajjon ott van-e még a tárcza.

Igy mentem több mértföldet, míg végre egy nagy hegyre értem. Lemenet igen meredek volt az út s le kellett szálnom a kocsiról, hogy megkösse a kereket. Mikor e végett a kocsi alatt hajlongtam, a pénztárcza kiesett zsebemből a nélkül, hogy észrevettem volna. De észrevette az én hű kísérem, Peták kutyám. Midőn a kocsira akartam ülni, ugatva és ugrálva elélem állott és sehogysem akart kitérni utamból. Eleintén azt hittem, hogy megijedt valamitől. De mikor mindig dühösebben ugatott,

mindig
hittem
rajta,
bajba

Pr
lan. E
megra
tűrhet
melye

egész
a sze
s fájt
mászo

É
s ma
rosba
eszem
s őh
többé

I
játásá
rékké
ott v
lékez

nyem
valak
örülk
fordi

sebes
volt,
látha

lálko
nem
hegy
s e

a tá
hiáb
todu

mindig erősebben rám ugrált, azt hittem, hogy a veszettség tört ki rajta, nem ismer már engem s még bajba visz.

Próbáltam csittítani, de hasztalan. Rámvicsorította nagy fogait s megragadta ruhámat. Ekkor már nem türhettem tovább. A korbácscsal, melyet mindig magammal hordok, egész erőmből rávágtam, úgy hogy a szegény állat hátát ellepte a vér s fájdalmas, szomoru nyöszörgéssel mászott az ut széli árokba.

Én siettem, mert már esteledett s majdnem sötét volt, mikor a városba értem. Csak ekkor jutott ismét eszembe a pénz, zsebembe nyultam s óh rémület! a tárcza nem volt többé benne! Hol vesztettem el?

Eszembe jutott hü kutyám sajtósága viselete az uton, hol a kerékkötéssel bajlódtam. Kétségkívül ott vesztettem el, a helyre még emlékeztem s így volt egy kis reményem, hogy megtalálom. De ha valaki más már találta? Majdnem örültté tett e gondolat, rögtön megfordítottam a kocsit s eszeveszett sebességgel hajtottam visszafelé. Sötét volt, az uton nem volt már utas látható; csak egy targonczással találkoztam, de ez azt állítá, hogy nem talált semmit. Elértem azon hegyhez, hol a kerékkal bajlódtam s elkezdtem gyertyafénynél keresni a tárczát. Kerestem órahosszat, — hiába, nem volt sehol.

Fejem kábult, a vér agyamba tódult s azt hittem, hogy a guta

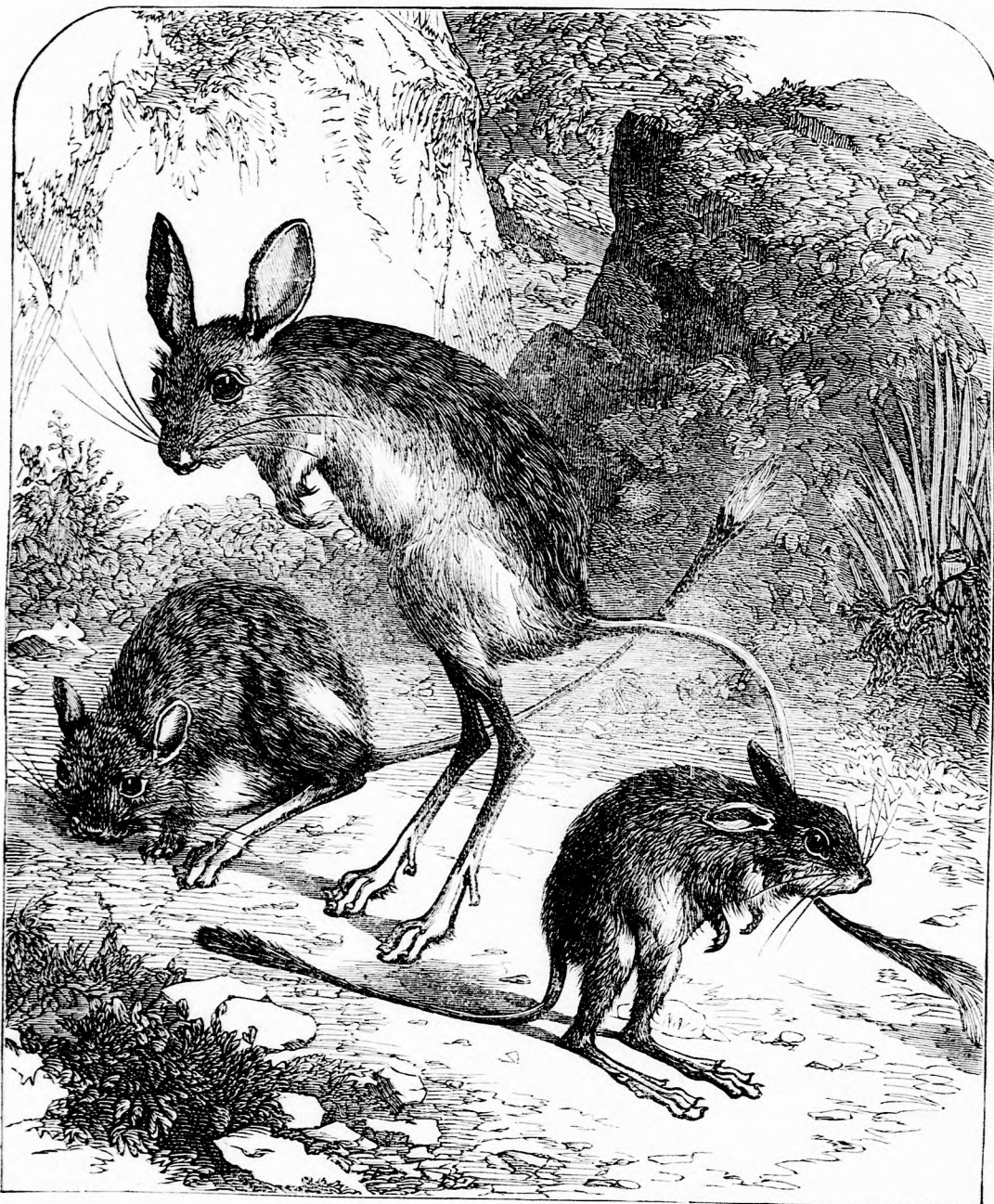
megöl. Eszembe jutott szegény hü kutyám s szomorúságomban füttyenttem, hogy legalább ezt találjam meg. Alig hangzott el a fütty, — ime, az árokból nyöszörgés hangzik s Peták véresen tántorogva mászott elő, szájában a nagy pénztárczával, melyet félénken lábaimhoz tett a földre.

Képzelteti, milyen nagy volt az én örömem. Becsületemet, családom és az én magam jövőjét mentette meg a hü Peták; pedig mily gonoszul bántam vele! Mikor oly nyugtalanul ugrált volt előttem, figyelmeztetni akart arra, hogy elvesztettem a tárczát s én véresre vertem!

Megsimogattam a hü állatot, föltettem a kocsiba s gyorsan visszahajtottam a városba. Még azon este átadtam a pénzt a kereskedőnek, Petákot pedig gondosan ápolgattam, megfürösztöttem, bekötöttem, úgy hogy néhány nap alatt fölgyógyult és ismét oly virgoncz volt, mint azelőtt.

De meg is fogadtam ám, hogy nem feledem el soha hűségét. Azóta mindig velem jár; megöregedett, vadászatra nem lehet használni, de gyermekeim játszanak vele s én úgy tekintem, mint jó barátomat. Nem is lesz neki semmi baja mellettem, akár meddig éljen.

Eddig tartott az erdész elbeszélése s én megsimogattam a hü Petákot. Megérdemelte bizony, hogy jól tartsák még késő vénségében is.

UGRÓ EGEREK. (lásd 45. l.)

ASSZONYI HAJVISELET. (lásd 45. l.)

MONDJATOK RÁ KADENCZIÁT.

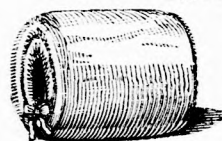
A helyes megfejtők neveit a „Kis Lap“ 5-dik száma fogja közölni. Megjegyzendő, hogy a 2-dik vers-sorban is annyi szótag legyen, mint az első vers-sorban.

Mint a gyorsfutóhoz a béna vagy csámpás :

Naphoz ugy viszonylik ez a kiesi

Nőknek kedves disze a meleg

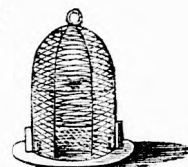

Férfiaknak pedig a pengő

Czinkét ágon latni bizony nagyon ritka :

Hol legtöbbször látod, az egy kis

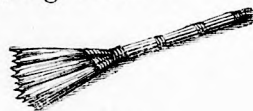
Ilyet nyilván sokszor a póstára tevel ;

Könnyü kitalálni, ugy-e bizony :

Dohánytermelésről híres helység Debrő :

De megterem azért ott a

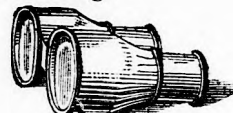
Az ember testében a két láb az alap,

S a mi fejét fődí, sokszor

A mit megemelni szoktál az a süveg.

S mit orrodra emelsz, az

Magyarnak nadrágban feszül ki az izma

S jól illik lábára fényes magyar

Jertek no barátim: Pali, Pista, Ernő!

Fiuk, meg nem ázunk! Kezemben

No csak találgassad, nézegesd, te tacskozó.

Hiszen rá ismertél?

A ki észszel győzi, vigyázatos, okos:

Annak a kezében minek ez a

AZ ÉN BÁRÁNYKÁM.

(Képpel a czimlapon.)

„**K**EDVES PAPA, miért nézegeted oly gyakran azt a képet, melyen az a báránka van festve?“ szólt egy göndörhaju fiúcska apjához.

„Ez egy gyermekkori emlékem, kedves fiam. Majd egyszer elmondom.“

„Mondd el most! Kedves apám, mondd el!“ szóltak mind a gyermekek.

„Jól van, hát jertek ide. — Mikor én még olyan kis fiú voltam, mint ti most, falun éltem, hol atyám. a ti nagyatyátok, szolgabíró volt.

Egyszer egy gazda - ember, kinek valami szivességet tett atyám, hálából egy élő báránkát hozott ajándékkul s összekötött lábakkal durván ledobta a szekérről a kövekkel kirakott udvarra. Bizonyosan úgy okoskodott. hogy: úgy

is mindjárt leölik és megsütik, nem szükséges tovább is kimélni szegénykét.

Atyám nem szeretett ajándékokat elfogadni s azt mondta a gazda-embernek, hogy vigye vissza a bárányt; a jó ember nagyon szabódott, de utoljára is visszavitte volna, ha mi gyermekek ott nem vagyunk. Én különösen megsajnáltam a báránkát és kértem atyámat, hogy, ha már neki nem kell. vegye meg nekem; s atyám meg is tette. Rögtön feloldoztam a kötelet a szegény kis állat lábairól, karjaimba vettem s bevitettem a tornácra; ott kényelmes nyughelyet készítettem számára s jól tartottam mindenféle eledelel.

E percztől fogva a báránka rendkívüli ragaszkodást mutatott irántam, — úgy, hogy a legtanulékonyabb kutya sem tanusithatott volna nagyobb hűséget gazdájához. Bejött szobámba s ha tanultam, ott aludt rendesen; kezemből evett s midőn már kissé megerősödött, mindig utánam szaladt a mezőkön és réteken, bármily

messze járhattam is. Ha nem akartam magammal vinni s észrevétlenül kiszaladtam a házból, csakhamar nyugtalan lett, magában utnak eredt s nem félve a faluban levő kutyáktól, addig bolyongott, míg végre valamiképen rám akadt. Midőn pedig együtt jártunk a mezőkön vagy az erdőben s báránycám eltévedt tőlem, oly keservesen mekegett s addig járt-kelt, míg ráakartam s ekkor vigan ugrándozott körültem s nyujtogatta fejét kezem felé.

Egy módot mégis kitaláltunk, hogy megcsaljuk s otthon maraszszuk a báránycát; ruháimat, melyeket legtöbbször viseltem, oly módon helyeztem el egy nagy karszékben, mintha én ülnek ott; a báránycá, midőn ezt látta, azt hihette, hogy csakugyan én ülök ott, kissé körül szaglálta a széket s aztán szépen lefeküdt az ajtó mögé s ott aludt.

Hanem lassanként a báránycá megnőtt s nagy birka lett belőle; nekem is tanulnom kellett, nem bajlódhattam vele s atyám elrendelte, hogy a többi juhokkal együtt hajtsák ki minden reggel a mezőre legelni. Az én juhocskáim tehát szorgalmasan járt legelni s ugyancsak meghízott; engem azonban még sem felejtett el és esténként, mikor a nyáj hazatért, az én juhocskáim kiugrott a többiek közül és egyenesen a lakház felé, szobám ajtajához sietett.

Igy tartott ez jó ideig, míg végre egy szomorú napon vége szakadt; juhocskáim véresen, lankadtan jött egy este ajtóhoz s a pásztor azt beszélte, hogy kecskék közé keveredett s ezek egy össze öklelték, hogy semmi esetre sem maradhat életben; legjobb lesz mindjárt leölni, hogy legalább húsát használhassuk. Én sirva fakadtam szegény juhocskáim fölött, nem akartam engedni, hogy leöljék, de édes atyám végre megmagyarázta, hogy életben úgy sem maradna s így nagy szomorúságomra csakugyan leölték.

Este és másnap aztán az én juhocskáim húsát sütve, főzve különféle alakban

került az asztalra; de én egy harapást sem tudtam enni belőle, mindig eszemben volt, mily hiven szaladgált körültem kis báránycám s nagyon szomorú voltam. Épen akkor egy rokonunk időzött nálunk s hogy megvigasztaljon engem, lefestette báránycámat s itt ezen képen láthatjátok.

A PATKÁNYOK ÉLETÉBŐL.

A PATKÁNY meglehetősen ostoba állat; de annyi esze még is van neki, mint a mennyi szükséges arra, hogy megélhessen. Egy híres természetvizsgáló megfigyelt egy ízben két patkányt, melyek tojást loptak egy fészekből. S hogy sértetlenül, egészben vihessék el: a következő ravasz fogással éltek. Az egyik patkány ugyanis a hátára feküdt s négy lába közé fogta a tojást. Ekkor a másik eléje fogta magát társának mint holmi eleven társzekernek és ennek farkát rud gyanánt használva, szerencsésen elcipelte családi vaczkukba. Már most mondja még valaki, hogy az állat nem találékony!

AS
más m
félekép
41. lap

V

1

2

3

4

gén (1

5

6

év elő

7

8

9

féle h

sen v

szedi

ujból

hogy

görög

a nő

alak

ropp

kap

min

nán

apr

mög

net

egy

ASZONYI HAJVISELET.

(Képpel a 41. 1.)

NÉPVISELETBEN a hajnak is jellemző szerepe jut. De legkivált a női hajviseletnek. Különféle korokban s különféle országokban más más volt a nők haja, melyet különféleképp fontak és diszitettek, mint a 41. lapon lévő rajzból is kitűnik.

Van itt :

1. ó-görög hölgy.
2. a régi Róma egy leánya.
3. hajdani német kisasszony.
4. előkelő dáma a mult század végén (Franciaországban).
5. divathölgy, a jelen időből.
6. flandriai (belga) polgárnő 300 év előtt.

7. khinai hölgy.
8. japáni hölgy és
9. perubeli nő vizes korsóval fején.

A divat azonban, ha kifogy a sokféle hajdiszletek újabb formáiból, rendszeren vissza-visszanyul a multba és onnan szedi a régi alakzatokat és fölfrissítve újból keletet szerez nekik. Így történt, hogy még csak három évvel ezelőtt, a görög-hajviselet volt általánosan látható a nők fején.

J É G H E G Y E K.

(Képpel a 37. 1.)

AZON JÉGHEGYEK, melyek a sarki (polaris) tengerek sötét, hideg vizein uszkálnak, sokszor a legkülönösebb alakzatokat mutatják. A tenger felszínén roppant boltozatokat, valóságos diszkapukat lát a bámuló szem, melyek mintha a legragyógobb gyémántból volnának csinálva. E kapuk alatt aztán apróbb jégtömegek uszkálnak el egymás mögött, mintha valami ünnepélyes menethez tartozó diszdarabok volnának. Majd egyes jégcsucok merednek az átlátszó,

fagyasztó légbe és ragyognak mint valami jegecz oszlop. Azt hinné az ember, hogy lerombolt tündérpalotának darabjai uszkálnak előtte. Majd ragyogó barlangokon akad meg a szem, melyek csakugy sziporkáznak a tüztől, ha a nap rájuk süt. Majd meg óriási templom, tornyokkal és oszloppal uszik a fekete vizen, ugy hogy a hajós azt hiszi: valamely ismeretlen, fényes városhoz közelit. Jobbra-balra jégpaloták, jégházak. A káprázat annál megragadóbb, ha egy-egy csudás jégember is tűnik föl, jégfejjel, jégkarokkal s jéglabakkal. Nem egy merész hajós hajója zúzódott már szét e jégsziklákon, melyek közé nyereség-, vagy ismeret-vágy hajtotta őt.

UGRÓ EGEREK.

(Képpel a 40. 1.)

FURCSA KÜLSEJÜ, kedves állatocskák. Egyiptomban, Nubiában és Tatárországban vannak otthon. Félénk kis jószágok szegénykék és valami mulatságosak, ha hátulsó lábukon ugrándoznak. Ha rájuk ijesztenek, 6—7 lábnyira is szöknek egyszerre és ugrásaikkal oly gyorsan haladnak előre, hogy még lovas ember sem érheti utól őket. Kemény, agyagos földbe lyukat furva ölnyi folyósókat vájnak, melyek mind az egy lyukba vezetnek. A hosszú föld alatti folyosó végén raknak fészket, melyet illatos füvekkel töltenek be. Ha ez megtörtént: az ellenkező irányban egy második folyosót ásnak, melynek azonban vak a felszínre nyuló vége, ugy hogy ezt kívülről észre sem lehet venni. Ha valamely ellenség a hátsó folyosón talál benyomulni: ez állatkák a második folyosón át szöknek meg, melynek torkolatát megnyitva, gyorsan megmenekülnek.

A „Kis Lap“ első félévi folyamának 26-dik számában közölt „REJTÉLYES IRÁS“ megfejtése a következő:

Ez a latin irás pedig nem egyéb rendes magyar írásnál, melyet, ha helyesen elválasztotok egymástól, akkor megértitek könnyen. Biz úgy ám.

Helyesen megfejtették: Kecskeméthy Aurél. Gazdag Jolánta — Krivátsy Gizella. — Buzeskö Mariska. — Hajdu Janka. — Medgyesi Gizella. — Pap Ilon. — Weress Jóska. — Br. Kemény István. — Bartok Zoltán. — Patzer Lajos. — Megó Jolán. — Kovács József. — Blau Berta. — Polcz Juliska. — Rapcsák Irma. — Butsay Klára. — Beöthy Róza. — Békefy János. — Benke Etelka. — Holló Ilon. — Ifj. Reitter István. — Fényes Ákos. — Poltz József. — Sebestyén Pál. — Márton Irénke. — Popper Ilka. — Popper Zoltán. — Torkos Etelka. — Simonffy Aladár. — Láner Etelka. — Osvát Béla. — Osvát Kálmán. — Topics Ilka. — Michel Mariska. — Torkos Jolán és Berta. — Strosz Dezső. — Rombay Ilona. — Pauliár Jenő. — Rodolla Gábor. — Steigenberger Johanna. — Juhász Lidia. — Kóczian Paulin. — Beck Apollonia. — Várady Sándor. — Pirkler Ilka. — Véninger Marcsa. — Eibel Rudolf. — Péchy Judit. — Hatfaludi Róza. — Császár Marcsa. — Oláh Ilonka. — Bergl Pali. — Nyikora Jozefin. — Ruff Emilia. — Belus Lajos. — Kohányi Vilma. — Nagy Etelka. — Reitter István. — Zsolnai Gizella. — Farkas Amália. — Kuczor Imre. — Sommer Ignác. — Kovács Ilka. — Wundszám Cornélia. — Gazdag Jolánta. — Polátsék Alfréd. — Illés Lucza. — Torma Jozefin. — Grimm Zsigmond. — Tury Ilka. — Hines Ilona. — Kis Ilona. — Gregus László. — Mangold Béla. — Rotter Laura. — Benzur Miklós. — Marso Mariska. — Gorges József. — Kácskócs Feri. — Szagmeister Lajos. — Jankovits Etelka. — Schön Mari. — Jaross Erzsike. — Novák Etel. — Grosz Ignác. — Pásztelyi Ilona. — Bittó Jolán. — Grimm Mari. — Köpf Dóra és Berta. — Pánczél Etelka. — Gr. Szapári László. — Tutsek Sándor. — Szentirmai Irma. — Tompa Arpad. —

Sebestyén Pál. — Benkő Akos. — Friebeisz István. — Szontagh Gyula. — Kovács Jolán. — Beck Milli. — Riegler Johanna. — Imecs Erzsi. — Sipos Pali. — Goldhammer Gáspár. — Halmay Mariska és Ödön. — Radványi Irén. — Bodnár Margit. — Csaki Erzsébet. — Kalmár Lenke. — Stoltz Ida. — Tóth Teréz. — Chimáni Lajos. — Goldmann Illés. — Hoós Berta. — Böck Emma és Mari. — Kis Ida. — Boér Zoltán. — Falcsik Dezső. — Gabányi Jenny. — Gálbavy S. — Nagy Vilma. — Pirnitzer Frigyes. — Márkus Irma. — Horváth Irma. — Schlesinger József. — Vincze Margit. — Baranyai Zsigmond. — Kajlinger Mihály. — Kommer József. — Lichtenstein Klára. — Nagy Ibolyka. — Schustler József. — Sebestyén Zsigmond. — Posztoczky Ilona. — Csanak János. — Fuchs István. — Karenovics Ernő. — Szombathelyi Piroška. — Schulhof Irma. — Kovácvics Simon. — Gregus Zsigmond. — Káplár József. — Dobos Erzsi. — Deutsch Dezső. — Pulszky Garibaldi. — Rác István. — Szerényi Géza. — Dózsa Angyalka. — Ipolyi Gizella. — Czövek Dezső. — Kertész Józsi. — Péch Béla. — Fischer Ernő. — Bobély Aranka. — Freund Berta. — Antók Mari. — Reinitz Sarolta. — Éder Antal. — Horváth Ernő. — Weinberger Ignác. — Korchmáros Etel. — Vörös Aranka. — Alföldi S. Victor. — Radványi Julcsa és Ernesztin. — Horváth Jenő. — Kerekes Béla. — Darkó Etelka. — Zelles Aranka.

A „GÓLYAÍRÁS“ megfejtői: Goldhammer Gáspár. — Halmay Mariska és Ödön. — Persdy Gyula. — Bodnár Margit. — Csaki Erzsébet. — Stoltz Ida. — Tóth Teréz. — Chimáni Lajos. — Goldmann Illés. — Hoós Berta. — Röck Emma és Mari. — Kis Géza. — Falcsik Dezső. — Gabányi Jenny. — Gálbavy S. — Nagy Vilma. — Pirnitzer Frigyes. — Márkus Irma. — Horváth Irma. — Schlesinger József. — Vincze Margit. — Baranyai Zsigmond. — Kajlinger Mihály. — Kammer József. — Lichtenstein Klára. — Nagy Ibolyka. — Schustler József. — Sebestyén Zsigmond. — Posztoczky Ilona. — Csanak János. — Bay Gabriella és György. — Fuchs István. — Karenovics Ernő. — Szombathelyi Piroška. — Schulhof Irma. — Kovácvics Simon. — Káplár József. — Dobos Erzsi. — Rác István. — Szerényi Géza. — Dózsa Angyalka. — Ipolyi Gizella. — Czövek Dezső. — Kertész Józsi. — Péch Béla. — Fischer Ernő. — Bobély Aranka. — Freund Berta. — Antók Mari. — Reinitz Sarolta. — Beöthy Róza. — Benke Etelka. — Holló Ilon. — Fényes Ákos. — Poltz József. — Sebestyén Pál. — Márton Irénke. — Szeőke István. — Blau Lorka. —